

Virksomhed paa nært Hold, har givet ham Attest for at være en flittig og energisk Mand, der kan arbejde sig frem. Det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) har ogsaa givet ham en anbefaling og dertil knyttet den Bemærkning, at det er hans Overbevisning, at der ved den paagældende Lejlighed blev paadraget Andrageren og andre særdeles stor Overlast.

Efter de Papirer, som ledsage Andragendet, og efter hele dettes Form og Ordlyd er der saaledes ikke Tvivl om, at der er sket Andrageren overordentlig stor Overlast. Det er jo ikke morsomt for en Mand, der har faaet en Forretning bygget op, saa den gaar godt, at en fremmed pludselig farer ind paa hans Enemærker og begaar Handlinger, hvis Konsekvens maa være ødelæggende for den Forretning, han har ofret baade Tid og Penge paa. Andrageren siger, at han flere Gange har henstillet til vedkommende Rigmand om at gøre sin Uret god igen. Ad Rettens Vej er det jo temmelig umuligt at komme nogen Vegne frem, thi for Retten vil man jo ikke kunne paavise en absolut Forbindelse mellem Carl Jacobsens Handling og den paafølgende Ruin. Han har nu faaet det Svar igen af Carl Jacobsen, at han kun havde handlet, som det sig sømmer en dansk Mand. Altsaa er der ikke nogen Støtte for vedkommende at faa, hverken fra den, som efter min Formening har forurettet ham, eller ad Rettens Vej. Andrageren henvender sig nu til Staten, om der mulig kunde gives ham en Understøttelse, og han andrager om, at den maatte blive paa 10,000 Kr. Jeg skal ikke undersøge nøjere, hvorvidt det kan lade sig gøre; det kan vel være meget vanskeligt for Staten saaledes at træde til og hjælpe paa de Overtrædelser, en enkelt Mand foretager over for en anden. Jeg vil afvente, hvad den højtærede Minister udtaler derom, hvad jeg dog ikke tror, at det kan lade sig gøre. Men selv om der altsaa ikke kan ydes ham noget ad denne Vej, tror jeg dog, at det er rigtigst at gribe denne Sag og trække den frem her i Tinget. Den Gang det skete, var der ingen Anledning dertil, og der har ikke været Anledning til at beskæftige sig med Sagen her i Tinget; men nu, da der er Anledning, tror jeg, det er rigtigt at drage den frem, saa meget mere som man ser i forskellige Blade, hvorledes der arbejdes i samme Retning, som Carl Jacobsen arbejdede paa Fanø, nemlig i Retning af at opirre og optirre Nationalhadet mellem Nationerne. Det kunde dog vist være rigtigst, at der i denne

Forsamling lød et misbilligende Ord mod den Slags Patriotisme. Saaledes har jeg set, at der i de senere Dage føres lange Forhandlinger om, hvorvidt det er patriotisk, at Danske tale Tysk til de Tyskere, som besøge os her i vort Land, og der foreslaas for fuldt Alvor, at naar en Mand kommer og tiltaler os paa Tysk her, saa skulle vi, selv om vi ere det tyske Sprog mægtige, vise den Uhoffighed mod den fremmede at svare ham paa Engelsk. Naar den Slags Ting virkelig kunne gøres til Genstand for alvorlig Diskussion i Bladene, synes det mig, at det kunde være korrekt at udtale sin Misbilligelse af den Slags her. Efter min Opfattelse bør vi her i Landet modtage enhver fremmed med Høflighed. Vi fordre det, naar vi selv rejse i Udlandet, og vi fordre, naar vi sende Hundreder og atter Hundreder af vore unge Haandværkssvende ned til Tyskland, at disse Folk gerne skulde omgaaes med Høflighed og vejledes paa det fremmede Sted. Vi maa gøre det samme her, uanset hvilken Nation den fremmede hører til. Der kan svares og der kan siges, at der i det Land, som før har hørt til Danmark, er sket adskilligt, som man som dansk Mand maa misbillige, men jeg vil sige, at vi ere for smaa til at kunne tage Repressalier, og vi maa i hvert Fald vogte os for at tage latterlige Repressalier, saaledes som der er gjort i det Tilfælde, der her ligger til Forhandling, og de Tilfælde, jeg har draget frem. Vi ere for smaa dertil, og jeg synes, at vi bør huske paa de mange Eksempler, at vi have haft paa, at dette at tage Repressalier kun kan gøre ondt værre. Jeg skal ikke, trods det, at jeg godt kunde gøre det, nævne Eksempler derpaa; det vil være i frisk Erindring hos adskillige, hvad det har skadet danske Mænd og dansk Kunst, at Enkeltmand har opført sig paa samme Maade i Sønderjylland, som Carl Jacobsen opførte sig paa Fanø. Det er disse Betragtninger, som jeg gerne vilde udtale her, og jeg skal saa for øvrigt ikke opholde mig mere ved Sagen, indtil den højtærede Finansminister har udtalt sig derom.

Jessen: Jeg har tilladt mig uden for Betænkningen at stille et Ændringsforslag til Nr. 18 i Udvalgets Betænkning. Det angaar Skatteforholdene for et Par Gaardeovre i de 8 forhen sønderjydske Sogne. Ejerne af disse Gaarde ansøge om, at der ved Ejendomsskyldens Ansættelse maa blive taget Hensyn til deres nuværende Skatteforhold og de Skatter, de for Tiden